

โซนนิ่งปลูกพืช ความล้มเหลวนิรันดร์

กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ เตรียมเสนอคณะรัฐมนตรีกำหนดพื้นที่ปลูกพืชเกษตร 5-6 ชนิด พูดกับทั้งภาษาฝรั่งต่างๆ ว่า โซนนิ่งพืช

ไม่ใช่ของใหม่ แลเมเป็นของเก่า ขึ้นราแล้วแล้วอีก และไม่มันเป็นจริงได้ คราวใดที่นักการเมืองที่กุมกระทรวงเกษตรฯ หรือรัฐบาลไทยยังคงมีวิธคิดแบบที่เป็นอยู่

โซนนิ่งพืช คิดกันมานาน เพราะเห็นปัญหาว่า ประเทศไทยไม่สามารถควบคุมปริมาณการผลิตพืชให้สมดุลกับความต้องการได้ ส่งผลกระทบต่อระดับราคามาโดยตลอด เช่น พืชชนิดใดราคาดีขึ้น เกษตรกรก็แห่กันปลูกจนผลผลิตล้นความต้องการ ราคาที่เกยสูงก็ทรุดต่ำลงตามกลไกตลาดแล้วเกษตรกรก็จะหันไปปลูกพืชอื่นแทน เป็นวัฏจักรอุบาทว์เช่นนี้ตลอดมา ไม่เว้นเมื่อรัฐบาลยังลั่นประกาศนโยบายรับจำนำข้าวทุกเมล็ดในราคาสูง 15,000-20,000 บาท/ตัน เกษตรกรส่วนหนึ่งที่ปลูกอ้อยก็ล้มอ้อยมาทำนา ที่ปลูกกล้วยก็ล้มสวนกล้วยไปทำนา ทุกอย่างไปลงอยู่ที่ข้าวหมดจนเกิดผลผลิตส่วนเกินมากมายและไม่รู้ประเทศไทยต้องขาดทุนเรื่องนี้ก็แสนล้านบาท

ไม่ต้องอื่นไกลในเรื่องข้าวมีการ

ขยายพื้นที่ปลูกมากถึง 70 ล้านไร่ และพบกันในวันน้ำ มีพื้นที่ที่เหมาะสมเล็กน้อยหรือไม่เหมาะสมปลูกมากถึง 27-28 ล้านไร่ ที่สำคัญนโยบายโซนนิ่งพืชออกมาช้าเกินการณ์แล้ว เพราะเกษตรกรแห่กันปลูกพืชเศรษฐกิจขึ้นต้นอย่างพารา และปาล์ม น้ำมันกระจายไปทั่วประเทศไทย การจะปรับเปลี่ยนไปปลูกพืชอื่นจึงเป็นเรื่องแทบเป็นไปไม่ได้ในระยะใกล้ จนกว่าพืชเหล่านี้จะแสดงผลลัพธ์ขั้นสุดท้ายว่า ผลผลิตไม่เป็นไปตามที่คาดหมาย เพราะพื้นที่ปลูกไม่เหมาะสมตั้งแต่ต้น เช่น ยางพาราจะรู้ว่าใช้หรือไม่ต้องใช้เวลา 7 ปีถึงพิสูจน์ผลผลิตแท้จริง

ออกมาได้ เช่นเดียวกับปาล์มน้ำมันต้องใช้เวลาพิสูจน์นานถึง 3-4 ปี

การที่เกษตรกรคืนปลูกพืชเศรษฐกิจเหล่านี้ ด้านหนึ่งเป็นธรรมชาติของเกษตรกรที่พบว่า พืชทั้ง 2 ตัว มีมูลค่าทางเศรษฐกิจสูง ยางพารานอกจากขายยางหรือแผ่นยางดิบได้ราคาดีถึง 100 กว่าบาท ในช่วงที่ราคาสูงสุดแล้ว ไม่ขายยังขายทำเงินได้อีกหลังจากหมดอายุการให้ยาง เช่นเดียวกับปาล์ม น้ำมัน ที่ผลผลิตนอกจากเป็นอาหารแล้วยังสามารถผลิตไบโอดีเซลได้ด้วย เป็นการตอกย้ำความเชื่อมั่นให้เกษตรกรเดินหน้าปลูก ข้าวก็ไม่ต่างกัน ในเมื่อรัฐบาลประกาศ

เดินหน้านโยบายรับจำนำทุกเมล็ดในอีกฤดูกาลผลิตก็ยิ่งทำให้เกษตรกรเดินหน้าปลูกต่อไป แม้ในช่วงหน้าแล้งที่มีข้อจำกัดเรื่องน้ำ แต่มีเกษตรกรที่เชื่อ ตรงข้ามทุกคนหวังขายเอาตามหน้ากับรางวัลขึ้นได้ที่ได้จากการรับจำนำข้าวของรัฐบาล

มันไม่ต่างจากนโยบายที่ขัดแย้งเองของรัฐบาล ด้านหนึ่ง รณรงค์ให้ประชาชนประหยัดการใช้น้ำมันเชื้อเพลิง รณรงค์ให้ทำประเทศเป็นสีเขียว แต่อีกด้านหนึ่ง กลับส่งเสริมให้ประชาชนซื้อรถยนต์ใหม่ โดยกินภาษีให้อย่างจุใจ รถใหม่จำนวน 1 ล้านคันจากนโยบายนี้ จะทำลายนโยบายสวยหรูข้างต้นโดยสิ้นเชิง ข้าราชการจะส่งผลตอบเศรษฐกิจของประเทศที่มีการบริโภคน้ำมันที่เราผลิตเองไม่ได้ แต่ต้องนำเข้ามูลค่ามหาศาลในแต่ละปี

รัฐบาลยังลั่นขังไม่เคยมองอะไรไกลกว่าคะแนนเสียง แม้จะต้องแลกด้วยทรัพยากรของทั้งประเทศ หากเปรียบเทียบกับประเทศฝรั่งเศส ซึ่งเป็นประเทศผู้ผลิตรถยนต์หลายยี่ห้อ จะพบว่าฝรั่งเศสสร้างเมืองให้สะอาดสบาย โดยการให้บริการ

ขนส่งสาธารณะที่เป็นเครือข่าย ลดการใช้พลังงาน ในบางเมืองลดลงได้มากถึง 2 ใน 3 จากที่เคยใช้ กลายเป็นเมืองสีเขียว ช่วยให้ประชาชนมีความสุขจากการอยู่อาศัย

แต่ประเทศไทยนั้นทำตรงกันข้ามทุกอย่าง ด้วยนโยบายมอมเมาประชาชนทั้งคนเมืองและคนชนบท ซึ่งไม่นานนักคงจะประจักษ์แจ้งด้วยตัวเองทุกผู้ทุกคนว่า นโยบายประชานิยมอย่างนี้คือยาพิษร้ายนี้เอง

ความล้มเหลวของการเกษตรไทยและการโซนนิ่งพืชนั้น ด้านหนึ่ง อาจโทษเกษตรกรได้ว่า ชอบแห่กันปลูก แต่คงต้องตั้งคำถามเช่นกันว่า แล้วที่เกษตรกรตัดสินใจอย่างนั้น เป็นเพราะอะไร เพราะใคร และเรามีกลไกหรือมาตรการให้ความรู้ความเข้าใจมากน้อยเพียงใด ซึ่งความจริงจะพบว่า นอกจากรัฐบาลและข้าราชการไม่เป็นหลัก ไม่มีความคิดอ่านปกป้องเกษตรกรแล้ว ยังเป็นส่วนสำคัญในการทำร้ายเกษตรกรด้วยการมอมเมาให้ปลูกพืชเหล่านั้นด้วยซ้ำ

ยกตัวอย่าง โครงการส่งเสริมปลูกยางพารา 1-4 ล้านต้น ทั่วประเทศ ซึ่งเป็นการทำลายหลักการโซนนิ่งพืชอย่างสิ้นเชิง เหตุผลมีอยู่สองอย่าง นอกจากหาเสียงกับเกษตรกรแล้ว ยังเป็นโครงการทุจริตทำเงินให้นักการเมืองอีกด้วย

เช่นเดียวกับ นโยบายส่งเสริมปลูกปาล์มน้ำมันทั่วประเทศ ทั้งที่หลายพื้นที่ขาดความเหมาะสมโดยสิ้นเชิง เกือบหลัง

ก็มีนักการเมืองหวังขายกล้าปาล์มราคาแพงๆ นั่นเอง

ส่วนการโซนนิ่งพืชไร้อย่างข้าวข้าวโพด อ้อย มันสำปะหลัง ก็ขัดแย้งกับนโยบายของรัฐบาลเช่นกัน ดังกรณีข้าว ตอนที่รัฐบาลจะเอาเหตุผลในการโซนนิ่งในเมื่อที่ผ่านมา นโยบายรัฐบาลส่งเสริมให้ปลูกขนานใหญ่ด้วยการประกาศรับจำนำราคาสูง แลยังรับจำนำทุกเมล็ด

หากโซนนิ่งขึ้นมาเมื่อไหร่ คงต้องตอบหลายประเด็นคำถาม และเป็นคำถามที่นักคิดรัฐบาลไม่หลุดจากนโยบายที่กำกับด้วยมือ หรืออาจเป็นนโยบายซัดเข้าซัดออก ตามแต่อำเภอใจ

วันนี้โซนนิ่งการปลูกพืชเป็นเรื่องไปไกลเกินจะแก้แล้ว ทางที่คืนนโยบายที่ควรประกาศทำจริงๆ จังๆ น่าจะเป็นเรื่องการลดต้นทุนการผลิต มากกว่า

แต่การลดต้นทุนการผลิตพืช รัฐบาลต้องไปกดดันพ่อค้าขายเมล็ดพันธุ์ข้าว เครื่องจักรกล ปุ๋ยเคมี สารเคมีกำจัดศัตรูพืช และ ฯลฯ ซึ่งเป็นไปไม่ได้มากกว่าขนาดบริษัทผลิตรถยนต์ขายโรบอซัวอย่างเดียวโดยไม่มีสายพานการผลิต ยังสามารถเข้าโครงการกินภาษีรถยนต์คันแรก ขายได้หน้าเลขตาเลย

ครบใจที่รัฐบาลยังอิงแอบกับเงินพ่อค้านายทุนเช่นนี้ ความหวังอื่นใดของเกษตรกรลงไม่มี ยกเว้นรอให้รัฐบาลหุบยื่นให้ราวกับเป็นทารกไม่รู้จักโต